

STOKA

N.P.

N. P.

STOKA

1

Starou smradlavou díru jménem Maroko jsem znal jako svoje boty. Byla to špinavá bouda u nádraží. Hygiena ji buď ignorovala, nebo na ni zapomněla. Kolikrát jsme se sázeli, jestli dřív spadne, nebo ji město nechá zbourat.

Vevnitř byl dlouhý barový pult a umakartové stoly se zelenými propálenými ubrusy s vybledlým logem pivovaru, po kterých se váleli místní bezdomovci, feťáci a všelijaká chamraď.

Za deset let služby u policie jsem byl v Maroku snad tisíckrát. Každý víkend se tam jezdilo na krádeže, rvačky a spoustu jiných oznámení. V jednom rozsudku jsem se dočetl, že jelikož se případ stal v restauraci Maroko, nejedná se o trestný čin výtržnictví, kterým se někdo na veřejnosti dopustí hrubé neslušnosti, neboť takového chování je zde normou. Prostě žumpa.

Před Marokem stálo pár hrubých stolů se slunečníky a lavicemi. Na stolech ležely konzervy plné nedopalků namísto dávno ukradnutých popelníků.

Služební auto jsme zaparkovali na setmělém parkovišti mezi Marokem a nádražím.

Za otevřenými dveřmi do nás vrazil pach cigaret, potu, zvětralého piva a moči.

Podíval jsem se na bandu dezolátů sedících různě po Maroku a chvíli jsem čekal, kdo se k nám přihlásí. Dezoláti zpozorněli a podívali se na nás.

„Policajti,“ křikl jeden z nich.

Kolega se na mě znechuceně podíval. U výčepního pultu stála malá Vietnamka, která měla Maroko s manželem v nájmu.

„Tam ten ona volat,“ vyjekla a protáhla celou ruku s nataženým ukazováčkem směrem k místnosti s fotbálkem.

Pprap. Tomáš Kopec byl vysoký modrooký štíhlý chlap se strništěm na tváři a rozepnutou košilí. V ruce držel digitální foťák a složky.

Poděkoval Vietnamce a usmál se.

V herně za stolem seděla malá smažka. Její vychrtlé tělo bylo samý bolák. Na předloktí měla několik vpichů, které si nijak nezakrývala. Smažka je výraz pro feťáka, který se už o sebe nedokáže starat. Smažka se stará jen o žílu.

„Vy jste volala?“ zeptal se kolega.

„Jo, volala, ale utekl.“

„A co se stalo?“

„No normálně si ho tady vytáhl a začal si ho honit.“

„Aha.“

„Úplně v klidu tady seděl, najednou si rozepnul kalhoty a přede mnou si to dělal. Řekla jsem mu, ať toho nechá, ale bylo mu to jedno.“

„Tak nám ukažte občanský průkaz.“

Vytáhla ušpiněnou plastovou kartičku s jménem Adéla Svojková. Dvacet pět let, trvalý pobyt na úradě, svobodná. Dát tuhle občanku

pod mikroskop, tak bych se asi sakra divil. Všechno jsem si opsal a doufal, že je v autě dost dezinfekce.

„Kde pracuješ?“

„Já?“ zachechtala se. „Nikde.“

„A email?“

„Nemám. Proč to chcete vědět?“

„Protože je na to kolonka v počítači. Já ti psát nebudu.“

„Aha.“

„Telefonní číslo?“

„Na co?“

„Tak něco jsi oznámila, tak musíš říct.“

„Ale je možné, že ho změním. Stejně jsem pořád tady.“

Já i kolega jsme ji znali jako stálou zákaznici jak Maroka, tak policie.

„Adélo, nekecáš?“ zeptal jsem se jí a doufal, že řekne, že měla halucinace a nic neviděla, a my pojedeme někam na kafe. Nějak se mi nechtělo trávit zbytky mládí zrovna na tomhle kouzelném místě.

„Nekecám, vidělo to víc lidí, ale jak zjistili, že jedete, tak utekli.“

„Proč jste ho nechytli?“ zeptal se jí Kopec.

„No on byl velký a silný.“

„Aha. A jak vypadal?“

„No měl tak dva metry a byl děsně sjetý. Úplně. Já jsem taky měla, ale on byl totálně.“

„A neznáš ho?“

„Ne. Tady ho nikdo nezná. Byl tady poprvé.“

„V kolik se to stalo?“

„Tak deset minut, než jste přijeli. Mohlo být osm hodin.“

„A popis? Tvář, vlasy, oblečení, boty, tetování nebo tak něco?“

„Měl delší hnědé vlasy po ramena. Protáhlou tvář s velkým nosem a na sobě měl riflové kraťasy, žluté trenky. Ty jsem viděla, jak ho vytahoval.“

„To se směješ, jak ho měl malého?“ rýpl si kolega.

„No to ne, spíš naopak.“

Usmála se. Skoro se dalo na její tváři poznamenané roky užívání pervitinu pozorovat dívčí zardění.

„Adélo, že ty chceš, abychom ho našli a poslali ti ho v poutech jako alternativní trest?“ mrkl Kopec na Adélu.

„Ne, starý by mě zabil.“

Její starý seděl za těžké ublížení na zdraví. Odseděl si po kriminálech tolik, co jsme s kolegou ani neodsloužili.

Vytáhl jsem složky a rychle vše psal. Detaily si stejně nepamatovala. Dostali jsme z ní, že mohl být dvacet pět let starý a jak přišel, tak si sedl, díval se do mobilu, a pak si rozepnul kalhoty, vytáhl svůj velký penis a ztopořil se a ona na něj začala ječet, že zavolá fyzly, a tak si stoupl, v běhu si zapínal kraťasy a utekl.

Vietnamka nám řekla, že kamerový záznam neumí stáhnout a její manžel přijede za dva dny a záznam z kamer zajistí. O starost míš. Nikdy sama nic neviděla.

V rohu výčepu seděl starý sešlý chlap. Křikl na nás: „Hledáte toho úchyla?“

„Tady je to samý úchyl,“ odpověděl mu Kopec. Chlápek se na nás zašklebil, napil se piva a polkl: „Jo to je, ale já vám nic neřeknu, já nejsem práškač.“

„Tak nám předložte doklady.“

„Na co? Mě znáte.“

„Třeba ne,“ připustil jsem možnost, že neznáme každého zaplivaného opilce.

„Nemám u sebe občanku.“

„Tak mi nadiktujte jméno a datum narození.“

„Jako moje?“

„Ne, Karla Gotta.“

Chlap řekl jméno.

„A datum narození?“

„61.“

„Celé datum narození.“

Začal jsem tušit, že jeho mozek zažil lepší časy.

„1961.“

„Bože, chlape, den, měsíc a rok narození!“

Tahle tupost mě pokaždé rozčílila, ale držel jsem se.

„21. 9. 1961.“

„Gratuluju.“

Otráveně jsem si napsal jeho datum narození.

„Tak?“

„Co tak?“

„Co tu bylo?“

„Chlapi, jestli chcete něco vědět, tak si ho honil vedle v herně, ale ani to nestihl. Chtěli mu rozbít hubu, tak ho schoval a zdrhl. Vietnamka vám nic neřekne. Bojí se starého od Adély. Adéle všichni hned vynadali, že vás volala.“

„A jeho jméno?“

„Fakt nevím. Jsem venku půl roku. Seděl jsem dlouho a kašlu na to a o nikoho se nestarám. Jenom chlastám.“

V lustraci měl několikrát výrobu a prodej omamně psychotropních látek, vždy s přestávkami několika let, kdy seděl v kriminálu. Podle toho taky vypadal. Z holé lebky mu trčelo pár vlasů a ksicht se mu červenal jako spařené prase.

Zapálil si cigaretu a já a kolega jsme se na sebe podívali. Konec. Na místě hotovo. Kývli jsme na rozloučenou a šli pryč.

„Takže máme jednu smažku, která si nepamatuje včerejšek, svědci tady nebudou, nebo budou lhát a kamery až v pondělí,“ shrnul jsem bilanci případu. Kopec pokrčil rameny.

„Tak mohlo být hůř,“ uklidnil sám sebe a poplácal mě po rameni.

Zavolal jsem operačnímu popis podezřelého, oznámil mu, že případ bereme na přestupek, a jeli jsme na oddělení. Operační dal popis hlídkám, které začaly předstírat pátrání po úchylovi, který nikoho moc nezajímal.

Zaparkovali jsme auto na dvoře a vešli dovnitř do velké šedé budovy, kde se v místnosti na konci chodby svítilo, a tam za stolem seděl starší policajt, usazený do velkého pojízdného křesla.

Dozorčí se na nás podíval a zeptal se, co se stalo.

„Kolem osmé večer byla ta fetka Svojková v Maroku a nějaký vysoký feťák na ni vytáhl péro a začal si ho honit,“ odříkával Kopec popis skutku dozorčímu oddělení.

„A teď ta kráva chce, abychom ho honili my,“ dodal jsem.

„Jo, to budeme, jak čerti,“ zašklebil se dozorčí a zvedl telefon. Vytočil vedoucího oddělení. Nechal telefon zvonit a zavěsil.

„Šéf to nebere. Má se o každém úchylovi volat šéfovi.“

„To je taky úchylka.“

Dozorčí pobaveně přikývl. Před dvěma roky ve městě řádl úchyl, který osahával holky a jednu málem znásilnil. Od té doby se musely tyhle případy okamžitě konzultovat s vedením.

Za chvíli se rozezvonil mobilní telefon a dozorčí nám pokynul, ať jsme zticha.

„Zdar,“ pozdravil dozorčí šéfa a popsal mu situaci. Chvíli se bavili a pak nám řekl: „Tak to máme evidovat jako přestupek a pak se uvidí.“

Rychle jsme začali psát úřední záznam a výslech Svojkové a do počítače jsme vložili fotky.

Kopec si chvíli prohlížel fotku polorozpadlého Maroka a vypadlo z něj: „Kurva, to vyhodit do vzduchu, tak je ve městě půl roku klid.“

„Ty radši nečum a piš, nebo vyhodím do vzduchu tebe,“ odsekl mu dozorčí. Neměl rád, když jsme se flákali.

Za chvíli jsme spis NP OBČANSKÉ SOUŽITÍ MAROKO řádně zaevidovali, vytiskli papír s popisem události a podali jej dozorčímu. Hlavou mi probíhaly tváře a jména všech feťáků, které jsem kdy viděl a znal, ale nikdo se popisem ani neblížil našemu.

Dozorčí se podíval na hodiny na stěně a ukázal na dveře.

„Pánové, ven, DBA volá,“ škodolibě se zasmál a my jsme se pomalu zvedali do večera. Připjal jsem si opasek s pistolí, rukou ji zkontroloval a zkusil se z nenáviděného stání u silnice vyvléct: „Nemáme ho jít radši honit, než stát u cesty?“

„Vyhoň si sám doma ve sprše, vole. Přijede OVK a já to nikomu vysvětlovat nebudu.“

OVK je Odbor vnitřní kontroly. Nemilá zkratka, která dohlíží na řádné dodržování všech předpisů u policie. Důstojníci, kteří hlídají, jestli zastavujeme auta, jestli máme na hlavě čepici, nebo náhodou nepřijedeme na přestávku o pět minut dřív.

„Tak dík,“ rozloučil jsem se a odjeli jsme do města. Na výpadovce jsme odbočili do zálivu vozovky a zastavili.

Naštěstí bylo teplo a provoz skoro ustal. DBA v policejním žargonu znamená dopravně bezpečnostní akci. Půl hodiny zastavování vozidel, dechových zkoušek, a pak konec.

Kopec vzal dräger a já jsem vytáhl světelný meč.

„Miluju DBA,“ kysele prohodil Kopec.

„Já naštěstí taky,“ zasmál jsem se a vylezli jsme ke kraji vozovky.

Ve vysílačce se ozvaly dvě hlídky, které pátraly po úchylákovi. Jejich hlasy jednotvárně oznámily, že je stále nezvěstný.

Za chvíli přijelo první auto. Natáhl jsem ruku se světelným mečem a ukázal mu, ať zastaví u cesty.

Stará Škoda zastavila. Pomalu jsem šel za řidičem. Ten nás pozdravil a natáhl ruku pro doklady. Do auta jsem neviděl, a to jsem neměl rád. Místo pistole ale opravdu vytáhl doklady a podal mi je.

„Pánové, já mám vše v pořádku.“

Vypadal jako seriózní pán v letech.

Skoro předpisově jsem mu zaslutoval a poděkoval za doklady.

Chvíli jsem si je prohlížel a ukázal kolegovi, ať mu dá dýchnout, i když bylo jasné, že bude čistý.

Kolega přišel k oknu řidiče.

„Provedeme s Vámi dechovou zkoušku,“ oznámil a já jsem zkontroloval technickou kontrolu na zadní poznávací značce.

„Samozřejmě, pánové. Jak se to dělá?“

„Musíte veškerý alkohol fouknout tady do náustku.“

Řidič se zasmál a foukl do přístroje, který za chvíli ukázal na monitoru nulu.

„Tak dneska jedete střízlivý. Vše v pořádku. Šťastnou cestu, pane řidiči,“ oznámil mu Kopec a řidič se zasmál. Popřál nám hezkou službu a opatrně se rozjel.

„Vidiš, umíme občany i pobavit,“ připustil Kopec suše.

„To jo, jen kdyby to bavilo nás.“

„Kdyby nás to bavilo, tak jsme dopraváci,“ zasmál se kolega a vytáhl krabičku cigaret.

V kapse se mi rozezněl služební telefon.

„Dozorčí. Zdar. Jeďte na Mlazy do domova důchodců. Operační tam poslal hlídku. Měl by tam být ten úchyl. Volala nějaká Večeřová. To je zdravotní sestra z toho domova, že si tam někdo honí pod balkónem.“

Rychle jsme vysvlékli reflexní vesty a dräger a světelný meč jsme hodili na zadní sedačku.

Kolegovi jsem vysvětlil, o co jde. Pustil maják a rozjel se směrem k domovu důchodců.

„Jed’ jako čert. Třeba ještě stihneme divadlo.“

Kopec sešlápl plyn, který se starou Octávií nic nedělal.

„To jo. Ale čert nejezdí na těhotné oslici.“

Před domovem důchodců stálo zaparkované služební vozidlo.

Sešli jsme po schodech dolů ke dveřím, kde stál policista v černé kombinéze, na které měl taktickou vestu. Pozdravili jsme se a kolega z hlídkové služby ukázal rukou do šera, kde naproti stěně domova důchodců byly lavičky. Na jedné z nich seděl vysoký, hubený a divný člověk. Na sobě měl bílé tričko a riflové kraťasy. Vlasy delší a spíš světle hnědé. Vedle něj stál druhý kolega v kombinéze, pozdravili jsme se a on mi podal občanku sedícího muže: „V pátrání není.“

Natočil jsem kartičku na světlo a uviděl úzkou tvář s protáhlým nosem a vlasy po ramena. Jmenoval se Pavel Jurý, starý 27 let. Bydlel v jedné z okolních vesnic, ale podle špíny a smradu by člověk řekl, že spával v prasečáku, kde mu ostatní prasata nadávala, že je prase.

Posvítíl jsem na něj baterkou a zorničky se mu rozšířily jako kočičí oči. Na rukou jsem neviděl žádné vpichy. Jen jeho zorničky byly široké jak kráter po atomové bombě a těkaly po nás. Nervózní nebyl. Pervitin v jeho těle ho naladil jak ladič piano. Spokojeně se usmíval.

„Dobrý večer. Pane Jurý. K čemu tady došlo?“ zeptal jsem se a podal občanku kolegovi.

„Dobrý den,“ pozdravil Jurý a jemně se usmál, „k ničemu, veliteli.“

Jurý mě oslovil žargonem kriminálníků pochyceným v nějakém nápravném zařízení, které jej, ke škodě společnosti, nenapravilo.

„A co jste tady dělal?“

„Já jsem tady čekal na přítelkyni. Slíbila, že přijde. Ale nepřišla. Tak tady čekám.“

„A jak se jmenuje?“

„Daniela.“

„A jak dál?“

„No to nevím? Já jsem se jí neptal. Známe se dva dny.“

„To vám přijde normální?“

„Slíbila, že přijde, ale asi nepřijde.“

„Telefon na ni nemáte?“

„Je vyplá.“

„Podívejte se, pane Jurý, my jsme tady přijali nějaké oznámení, které musíme prověřit, takže s Vámi uděláme test na alkohol a na drogy.“

Kývl hlavou, že ano.

Za chvíli kolega Kopec přinesl dräger a test na drogy. Jurý alkohol nepil, ale když olízl tester na drogy a chvíli jsme počkali, rysky značící drogu okamžitě zčervenaly u nápisu amfetamin a cannabis.

„Pane Jurý, co jste měl? Skoro mi s tím testerem zčervenala i ruka. To jsem dlouho neviděl.“

„Já jsem nic neměl. Před dvěma hodinami jsem měl pivo a asi mně do něj někdo něco hodil,“ lhal a pokračoval, „já jsem byl tři měsíce na léčení. Já drogy neberu. Nejsem feťák.“

„Když to říkáte. Tady se stává skoro pořád, že někdo jen tak pro legraci hodí někomu do pití pervitin za pětikilo. Není přece žádný důvod vám nevěřit.“

Tuhle blbost jsem říkal docela často. Jurý přikývl a měl radost, že mu věříme.

„Kde jste byl tak kolem sedmé nebo osmé hodiny?“

„No tak různě.“

„V nějaké herně, nebo tak?“

„Ne, to rozhodně ne, chodil jsem jen tak po venku.“

Šel jsem dovnitř za oznamovatelkou, abych ji vyslechl. Kopec mezitím vyfotil vysokého, vlasatého feťáka, který se přitom vesele usmíval, a když mu kolega řekl, ať zvedne ruce, zpod kraťasů byl vidět jasně žlutý okraj spodků.

V chodbě domova důchodců svítila lampa a ozařovala pohovku a stůl. Za stolem seděly dvě zdravotní sestry z noční služby.

Pozdravil jsem je a zeptal se, která volala.

„Já jsem volala,“ přihlásila se blondýna a podala mně občanku, „já jsem to všechno viděla a kolegyně taky.“

Kolegyně přikývla. Opsal jsem si údaj z občanského průkazu a telefonní číslo.

„Co jste teda viděla?“

„No viděla jsem, jak si to dělá rukou,“ řekla a zasmála se.

„Aha. V kolik hodin to bylo?“

„Kolem jedenácté. Byla jsem kouřit na balkóně v prvním patře. Tam se nesmí. Neřeknete to? Ale na noční tam kouřit chodíme. Slyšela jsem nějaký pohyb nebo šramot, a tak jsem se podívala pod sebe a seděl tam ten chlápek a pak, jak si mě všiml, rozepnul si poklopec a začal si to dělat rukou. Tak jsem zavolala Janu, ať se jde

podívat, a když Jana přišla, řekla, že je prase, a tak jsme šly dovnitř a já jsem zavolala na 158.“

Muselo jí to přijít šíleně vtipné, protože se pořád přihloupě usmívala.

„Čemu se smějete?“ zeptal jsem se.

„Víte,“ špitla, znovu se zasmála a dodala, „měl ho velkého.“

„Takže to ve vás vzbudilo pohoršení?“ zeptal jsem se a obě se na sebe podívaly a chvílemi to vypadalo, že se do onanisty zamilovaly.

„Je to prase. My jsme tady zvyklí na ledasco, ale tohle je moc.“

„Co kdyby to viděly děti?“ řekla první vážně, ale obě se začaly hihňat.

„Teď v noci?“

„No teď ne.“

„Nebo by to udělal jinde,“ dodala Jana a já jsem si vzpomněl na vznešené prostředí Maroka, kde onanista zaujal jen jednu fetku z deseti.

„Máte pravdu, u nich se neví, kdy je to chytne.“

Sedl jsem do služebního auta a zavřel dveře. Vytočil jsem dozorcího a řekl mu, co se stalo. Poslechl si mě a řekl, že mi zavolá za chvíli zpátky.

Opřel jsem se do sedačky a díval se na budovu, která se schovávala ve tmě a občas probleskla v záblescích pouličního osvětlení, a čekal, až zavolá zpátky. Na chvíli jsem zavřel oči a snažil se přijít na to, proč tenhle stát tyhle lidi toleruje. Pak jsem na to přišel. Protože je mu to jedno. Jak jinak.

Proud mých úvah prolomilo vyzvánění telefonu a hlas dozorčího, který mně řekl, že jenom doplním tento skutek ke starému. Šéf našeho pošuka zná z nějakého starého spisu a mají se mu chystat papíry na hlavu.

„A co s tím ksindlem?“ zeptal jsem se.

„Co s ním? Předvolat na středu na deset hodin a pustit, nebo si ho chceš vzít domů?“

„Ani ne, měl jsem křečka a ten chcipl.“

Rozloučil jsem se a položil telefon.

Ze složky jsem vytáhl červenou obálku, na kterou jsem napsal jméno a adresu a na formulář předvolání k podání vysvětlení datum a čas, kdy se měl dostavit na oddělení, a šel za úchylem.

„Pane Jurý, podívejte se. Jsme tu, protože jsme dostali nějaké oznámení, o kterém sám nevím, zda se zakládá na pravdě anebo ne.“

Přikývl, že rozumí.

„Víte, my musíme prověřit každé oznámení,“ pokračoval jsem, „a tak hlavně doufám, že, ať se tady stalo cokoli, se dnes už neuvidíme. Rozumíte mi?“

Jeho rozšířené zorničky na mě hleděly. Řekl, že rozumí.

„A hlavně Vás předvoláme k podání vysvětlení k nám na oddělení. A určitě se dostavte včas. Přece nechcete, aby vás policie někde honila. Chápete?“ Do slova honila jsem se snažil vložit všechen sarkasmus světa, ale ani nehnul brvou.

Hlídkaři a Kopec potlačili smích pevně stisknutými zuby.

„No určitě přijdu, já jsem vždy přišel.“

„To jsme rádi, vy se určitě umíte k problému pořádně postavit,“ dodal Kopec a obě sestry se začaly smát.

Jurý podepsal předvolanku a zmizel ve tmě.

„Kokot,“ sykl obrovský holohlavý chlap v kombinéze a taktické vestě. Ta mu zvětšovala hrudník tak, že připomínal medvěda s lidskou hlavou. Jmenoval se pprap. Stanislav Miller.

„Do háje. Nemohl se udělat na výtržko? Už jsem cítil čárku,“ řekl druhý a zapálil si cigaretu, vyfoukl oblak kouře a zasmál se, „ale aspoň je to bez práce.“

Pprap. Michael Molnár byl vysoký, mohutný chlap. S Millerem vypadali jak dva naštvaní býci v ohradě.

„Jasně. Další dvě hodiny bychom se s tím drbali, vole,“ řekl jsem otráveně a Kopec dodal: „Jo, ať si jde honit někam jinam, ještě by nám v cele postříkal deku a musely by se po deseti letech zase vyprat.“

Miller vzal do ruky vysílačku a řekl operačnímu, že jsme na místě skončili.

Obě sestry vyšly před dveře a zapálily si cigaretu.

„To jako šel?“ zeptala se blondýna překvapeně.

„Bohužel, onanie není vražda.“

Blondýna se zasmála a zakroutila hlavou.

„To není,“ řekla. Druhá ji doplnila: „Stejně to ani nestihl.“

Obě se začaly hihňat a zmizely v budově.

Miller a Molnár se loudali k autu.

„Co takhle nějaký úředáček. Byli jste tu první?“ zeptal jsem se.

„Já nic nepíšu,“ rychle vyštěkl Miller.

„Jo. Práce navíc,“ dodal Molnár a sedl si do auta.

„Napíšem ti úřed'ák na lístek ze Zuzany,“ smáli se a odjeli.

Zuzana byla herna, kam jsme se jezdili schovávat před občany. Na rozdíl od Maroka a podobných pajzlů byla čistá a nic tam většinou nepáchlo. Jen záchodová deska prozradila, co se tam občas dělo. Uprostřed byla spálená čmouha od nějakého fetišáka, který si tam ohříval lžičku s fetem.

Já a kolega Kopec jsme se vrátili na oddělení, kde jsme rychle dopsali, co jsme zjistili, a doplnili fotodokumentaci ke spisu.

„Kurva,“ zaklel dozorčí, „šéf říkal, že ten blb je někde od nich a vrátil se z léčebny a čekají, až soud z něj udělá magora oficiálně. A na výtržnictví to je slabé. Ty baby tam byly jen dvě.“

Trestný čin výtržnictví je třeba spáchat veřejně. To znamená před více než třemi lidmi. Nám to bylo jedno. I kdyby, tak by dostal podmínku a honil by si po světě v klidu dál.

Pošuků u nás žije, že by tomu nikdo nevěřil.

„Ale odpadlo nám jedno DBA,“ řekl radostně Kopec a za chvíli jsme dopisovali další úřední záznam na téma noční onanie.

Hodiny se přehouply přes půlnoc do dalšího dne.

Dozorčí se ospale díval do dvou monitorů, které měl před sebou. Potom se podíval na nás dva rozvalené do křesel a podíval se na hodiny: „Jeďte ven, za chvíli máte kontrolák na náměstí.“

S nelibostí jsme oba opustili pohodlí křesel a šli do auta.

Mlčky jsme přijeli na pusté náměstí. Uprostřed byla kašna a několik stromů. Auto jsme nechali před městským úřadem a šli se projít.

„Do háje,“ sykl Kopec, „zase tady.“

„Lepší než někoho sbírat na kolejích,“ připomněl jsem Kopcovi, jak jsme hledali kusy bezdomovce pod dvaceti vagóny.

Loudali jsme se ke kašně, kde z úst ryby zrezavělou tryskou vytékala voda.

Na lavičce ležel muž. Měl propadlou tvář a nafouklé břicho od chlastu. Jeho kůže byla mastná a smrděl zatuchlinou.

„Žije?“ zeptal se kolega.

Bezdomovec ze sebe vydal zvláštní zvuk, který připomínal chrčení mrtvoly.

„Jestli ne, tak jdeme pryč.“

Nevěděl jsem, jestli se mu hrudník hýbe, nebo ne. Za chvíli si prdl.

„Smrdím, tedy žiju.“

„Nebylo to jinak?“

„Kdyby ho znal, tak by řekl tohle,“ ušklíbl jsem se, ale na jméno autora jsem si nevzpomněl.

„Do prdele, kdybych se tak neštítel těch jejich dokladů, tak ho zkontroluju, ať to vypadá, že jsme tady něco dělali.“

Bezdomovec si zase prdl.

„Je jasné, že musíme zjistit, kdo tady smrdí jak deset tchořů.“

Kolega lehce do bezdomovce strčil.

„Můžu dostat svrab přes kanadu?“ zeptal jsem se. Kolega se zašklebil a natáhl si gumovou rukavici.

„Kamaráde! Já jediné s ochranou, proto nemám dvě děcka jako ty,“ zasmál se a poplácal bezdomovce po tváři.

„Co je?“ vyštěkl bezdomovec vylekaně a rychle se posadil. Měl kudrnaté černé vlasy a ostře řezaný nos.

„Policie. Vaše doklady, pane.“

Bezdomovec si promnul ruce a vylovil ze zadní kapsy občanku.

„Pavol Oláh,“ přečetl z občanky Kopec.

„Mě přece znáte, veliteli.“

„Právě proto,“ vysvětlil mu Kopec a počkal, až se načtou data na služebním telefonu, a dodal, „dneska čistý jako lilie, sice taková černá.“

Oláh se zasmál a zase si lehl.

Na fotografii byl upravený. Bílé zuby se smály do objektivu, který jej exponoval před mnoha lety. Namísto pečlivě učesaného snědého chlapa v košili se teď na nás dívala troska.

Sedli jsme si do auta. Kontrolní bod měl trvat ještě deset minut.

„Kašlem na to. Teď nikdo nepřijede,“ doufal Kopec a protáhl se na sedačce.

Mně se pomalu zavírala víčka. Upadal jsem do polospánku, který mě odnášel ven ze služebního auta a někam pryč od noční reality.

Probudilo mě trhnutí vozu při rozjezdu.

„Jedeme do Zuzany,“ oznámil mi kolega.

Prosklené dveře herny byly zalepené černou fólií s nápisem Zuzana – kouzelná výhra. Za dveřmi byl barový pult a dozadu se táhla řada výherních automatů různě rozestavěných tak, aby za ně nebylo vidět. Gambleri si měli připadat schovaní před vlastním svědomím. Tady o nich nikdo nevěděl.

Zaparkovali jsme na stání kousek od vchodu. Vedle nás parkovalo druhé služební auto.

Vešli jsme dovnitř. Na barové židli seděl Molnár a bavil se se servírkou.

Pozdravili jsme. Rozhlédl jsem se po herně a hledal jeho kolegu.

„Ten buzík normálně zůstal v autě a čumí do telefonu,“ zasmál se Molnár.

„Kávičky, pánové?“

„Prosil bych,“ řekl Kopec. Servírka se otočila k velkému stroji na presso a natáhla se pro dva hrnky.

„Colu k tomu?“

„Pro mě fantu,“ poručil jsem si a servírka se natáhla pro dvě plechovky, ty před námi otevřela a dala do každé černé brčko.

„Je tu někdo?“

Zavrtěla hlavou. „Dnes bez fetek.“

„Hmm,“ pokrčil jsem rameny a Kopec se na ni podíval a zeptal se: „To jako, že se nehraje?“

„Skoro ne.“

„Třeba jim Fridrich navařil špatné piko a sedí doma a brečí vztekem,“ napadlo Molnára.

„Každý není na omítku z Maroka,“ dodal jsem a všichni jsme se zasmáli.

Dopili jsme, poděkovali a šli k autům.

Miller seděl na místě spolujezdce. Hlavu měl zakloněnou dozadu a zavřené oči.

„Ty vole. To prase chrápe!“

Chytl jsem kliku dveří, trhnutím je otevřel a křikl: „Generální inspekce, odevzdej zbraň!“

Miller sebou trhl a vytřeštil oči.

Chvíli na mě hleděl a začali jsme se chechtat jako blázni.

„Ty vole, málem jsem se posral,“ vyjekl.

„Hlavně, že jsi nespál,“ smál se Molnár a sedl na místo řidiče.

„Tak my jedeme nespát. Sbohem.“

Nasedli jsme a vyjeli do ztichlého města.

Motor skoro pravidelně předl a Kopec neomylně jel do průmyslové zóny, kde vedle prodejny pneumatik a garáží byl přístřešek, kam zacouval.

„Dobrou noc, Tomíšku.“

„Dobrou a sladké sny,“ popřáli jsme si a sklopily sedačky.

Do sobotní noci vyplula postava v tmavém tričku a maskáčových kalhotách s černým batohem na zádech. Hlavu měl porostlou krátkými, špatně oholenými vlasy, špičatá brada se mu pohybovala zleva doprava a oči se mu leskly jak odraz měsíce na hladině vody. Za chůze se protahoval, opojený sypkou národní specialitou, která mu kolovala tělem. Léto miloval. Mohl spát, kde se mu chtělo – bez starostí o nocleh. S mnoha otevřenými okny, kam mohl vlézt a odnést, co se mu hodilo. S lidmi, kteří se opilí bavili na zahrádkách hospod a zapomínali svoje kola naivně připnutá k zábradlím. S lidmi, kteří opilí usínali na zastávkách MHD a pak hledali svoje peněženky, mobilní telefony a všechno, co se dalo přinést k Ferdinandovi do herny, který pokaždé zaplatil. Sice málo, ale zaplatil a peníze hned putovaly do paneláku k Fridrichovi, který mu poskytl to, co potřeboval čím dál víc.

Prošel benzínkou, minul stojany na benzín s pistolemi a ignoroval pohledy obsluhy, která se modlila, aby nešel dovnitř.

„Zase on,“ poznala ho starší ženská z noční služby na benzínce.

„Ať táhne, feťák. To je ten, co se minule zamknul na záchodě a hodinu nevylezl. Zmetek,“ dodala mladší a podívala se na mobilní telefon, nachystaný, aby zavolala na 158.

„Na co telefon, než přijedou, tak by bylo stejně po nás,“ zasmála se starší, „naštěstí tenhle umí leda posrat hajzl.“

Feťák odešel do tmy a pokračoval kolem vody směrem do města. Za mostem vedoucím k náměstí byla vilová čtvrť.

Z vilové čtvrti sálal klid a důstojnost. Žádný šumperák ani podnikatelský paskvil tady neměl místo. Vily postavili jako hrady z kamene a z cihel, s červenými taškami na střechách a se zahradami plnými zeleně a kůlen, kam majitelé schovávali sekačky, křovinořezy, jízdní kola a všechno možné, co měl feťák rád. V garážích domů byla zaparkovaná drahá auta. Tou dobou se už nikde nesvítilo.

Feťák přesně věděl, kam jde. Týden po nocích procházel čtvrt, ukrytý do stínu tújí, vysázených podél plotů, a čekal.

Ve vile na konci čtvrti, za kterou stoupal svah porostlý smíšeným lesem, se už týden nic nehnulo. Majitelé byli pryč. Původně si myslel, že si užívají pláže někde u moře, ale časem zjistil, že se kolem domu motají chlapi se složkami a plány a slyšel je mluvit o šetrné přestavbě klenoty architektury dvacátých let, jehož majitelé se na tři měsíce odstěhovali a těšili se na návrat do renovovaného domu na kraji města.

Feťák zbystřil svoje smysly a začal vnímat okolí. Stál u plotu ukrytý do křoví, které vkusně obepínalo zadní část zahrady. Z lesa do zahrady teklo ticho smíšené s drobným šumem listů a dotvářelo v jeho sebevědomém mozku uklidněným pervitinem pocit neporazitelnosti.

Stál u plotu skoro půl hodiny, až jeho oči přivykly tmě. Byl si jistý, že neslyšel ani psa, ani zvuk motoru.

Z kapsy maskáčů vytáhl pracovní rukavice, rychle přešplhal plot a skočil do zahrady. Dopadl na nohy a postavil se a utíkal k zahradní kůlně. Kamery na domě přes den neviděl a i kdyby, tak mu to bylo úplně jedno.

Dřevěná kůlna byla pevná stavba z trámů. Na dveře byl dobrý výhled z vily, ale v té teď nikdo nebyl, takže mu nic nehrozilo. Na dveřích se vyjímal velký visací zámek připevněný k petlici s očkem. Kování bylo upevněné velkými šrouby do dřeva, které ve tmě nahmatal. Z batohu vytáhl šroubovák a začal s prací. Rychle, ale klidně potmě otáčel šrouby, až všechny čtyři vypadly na zem a dveře se otevřely. Vešel dovnitř a zavřel za sebou. Na hlavu si nasadil čelovku s tlumeným světlem, které kůlnu bez oken osvětlilo, a prohlédl si vnitřek. Měl radost. Stálo zde skoro nové horské kolo. Když otevřel skříň a odhrnul deku v její dolní části, našel pod ní motorovou pilu s nápisem Stihl. Nasoukal ji do batohu a zkusil kolo. Rychloupínacím šroubem zvedl sedátko na svoji výšku a pak si na záda nasadil ztěžklý batoh. Zhasl čelovku, otevřel dveře a kolo vysunul z kůlny. Položil ho opatrně na zem a zavřel dveře. Chtěl nastrkat šrouby zpět do dřeva, ale našel jen tři. Ledabyly je prsty zpola zašrouboval, sedl na kolo, projel zahradou a kolem domu k nízkému plotu vedoucímu do ulice. Kolo přehodil přes plot na chodník, přesoukal se přes něj sám a odjel do noci.

Měl rád horská kola velikosti 29. Velké kola jedou rychle a vítr mu dělá dobře. Byl spokojený s úlovkem, spokojený sám se sebou a tou opojně krásnou závislostí, které podřídil všechno, co dělal. Rychle projel čtvrtí, kde vozovka byla pokrytá kvalitním asfaltem a když se držel metr od chodníku, nehrozil mu žádný kanál. Na hlavní ulici zvýšil tempo. Jel beze strachu po ulici osvětlené lampami. Na kole se pohyboval tiše a rychle, přesně tak, jak potřeboval.

Z dálky zaslechl zvuk motoru. Odbočil do vedlejší uličky a zrychlil. Hlavní ulicí projelo auto s majákem a zmizelo. Srdce mu bilo rychleji, ale ne šlapáním nebo napětím, ale účinkem drogy. Přijel k nákupnímu centru, za kterým bylo křoví a svah, prudce stoupající k sídlišti. Sesedl z kola a začal ho tlačit do svahu k místu, o kterém věděl jen on. Ve svahu našel zbytky starého klenutého sklepa, kde občas přespal a o kterém nikdo nevěděl, protože místo našel před rokem po povodních, kdy vstup pod nesesutou klenbu odkryl silný déšť. O místu věděl dřív ještě jeden bezdomovec, ale ten v zimě umrzl. Našel ho zmrzlého v jedné ruině určené ke zboření a než řekl fízlům, kde leží, vyzul mu pevné kožené boty, které měl teď na sobě. Šíleně páchly potem.

Motorovou pilu položil na dno sklepa a zahrabal ji zeminou, pečlivě zabalenou do deky. Nebude tady dlouho, to si byl jistý, ale hned ji neprodá, protože teď se měl dobře, kolo může střelit rychle a nesešlo mu na tom, za kolik. Kol může mít, kolik chce.

Vstup do sklepa přikryl větvemi a s kolem se vrátil dolů pod svah. Sedl si na zem, z batohu vytáhl plastovou láhev s vodou a zhluboka se napil. Pocit žízně neměl, při takové jízdě na fetu je nikdy nemíval, ale občas si vzpomněl, že je třeba se napít. A udělalo mu to dobře. Pak vylovil z kapsy mobilní telefon a zapnul ho. Připojil se na wifi síť obchodního domu a otevřel messenger. Tapnul na konverzaci nadepsanou Ferdinand a napsal: „Ahoj, muzu se stavit?“ a viděl, jak kolečko konverzace zšedlo a u zprávy se objevila Ferdinandova tvář. Po chvíli se na messengeru zavlhnily tři tečky: „Jo hned.“

Oba okamžitě konverzaci smazali.

Feťák sedl na kolo a šlápl do pedálů. I kdyby ho zastavili třeba všichni policajti na světě, řekne, že kolo našel ležet na zemi na nádraží. Maximálně mu kolo vezmou a s úlovkem si ho vyfotí. Léta strávená v kriminálu a vlastní zkušenosti z něj udělaly mistra v přežití. V přežití na pervitinu a na ulici. *Pervitin i ulici mám v krvi*, řekl si a na tváři se mu objevil tichý úsměv. Jeho představy a sny končily u jehly a stříkačky a na nic jiného ani neměl čas myslet nebo zdržovat mozek zbytečným sněním. Mihl se hlavními ulicemi, pustými jako dvě hodiny ráno na chodbě v paneláku, a zajel do uličky za hernu se svítícím neonem a nápisem EL PASO. Zaklepal třikrát na dveře, které se otevřely, a on vešel do polotmavé chodby, kde opřel kolo o zeď.

„Zavři,“ poručil mužský hlas. Když za ním zaklaply dveře, na chodbě se rozsvítilo a feťák si chvíli zvykal na ostré světlo. Před ním stál starší muž, oblečený do tmavých kalhot a bílé košile, napnuté velkým břichem. Pod ústy mu visel podbradek.

„Ahoj,“ zašeptal feťák.

„Ahoj Milane. Co neseš?“

„Ferdíku, kamaráde, mám pro tebe krásné kolečko.“

Feťák ukázal na černý rám kola s bílým logem výrobce.

„No Milane, kurva, víš, že riskuju,“ tiše, skoro šeptem, řekl Ferdinand, „kola jsou problém. Fízli ho najdou podle čísla a co? Jsem v háji. Přijdu o prachy a tady herna taky nijak nenese, abych utáhl každý průšvih.“

Milan ho skoro politoval a čekal. Věděl, že si kolo vezme. Ferdinandovo divadlo dobře znal.

Milan natukal do vyhledávače typ kola a podíval se na cenu.

„Dívej, nové se prodává za dvacet pět tisíc. Dej mi dva tisíce a je tvoje.“

Ferdinand vytáhl z číšnického fleku osmnáct set a ukázal je Milanovi. Chvilí je držel před ním a sám se díval, jak vodotisk se siluetami národních hrdinů prosvítá bankovkami. Věděl, že feťák kývne. Kam by jinak šel? Šustění bankovek bylo pro ně vždycky lákavé a krásné a lesklé. Jako výherní automat. Peníze znamenají život, fet a automaty. A to přece k životu stačí.

Milanovi se těch pár papírků zalíbilo a natáhl po nich ruku a Ferdinand povolil. Hned je strčil do kapsy a zapnul knoflík.

„Tak co s tebou,“ pokrčil rameny a bylo mu zase o něco líp.

Ferdinand zhasl na chodbě, Milana vyprovodil z domu a zamknul na dva západy.

Feťák spokojeně odešel a vyrazil na nákup směrem k sídlišti, kde bydlel jeho známý. Cesta byla dlouhá, ale jemu to nevadilo. Byl zvyklý na pohyb. Radši by jel na kole, ale věděl, že nemůže. S jeho vizáží by kolo budilo pozornost. Tam, kam šel, nejsou rádi, když se o nich ví. Tak radši šel v botách, které stáhl z mrtvého kamaráda. Stejně si ukradne jiné kolo.

Když vyšel z podchodu a chtěl přejít přes cestu a dostat se na serpentiny vedoucí na sídliště, osvítila ho světla auta. Ztuhl. Světla se vypnula a on uviděl obrysy policejního auta.

3

Vzbudil mě zvuk motoru.

„Co je? Kde jsme?“

Ospale jsem přemýšlel, kde sakra jsme. Nesnášel jsem tyhle probuzení. V noci se má spát. V noci makají jen kurvy a taxikáři. A my.

„Nemůžu spát. Jedu někam do háje.“

Kopec vyjel z průmyslové zóny do města.

„Kolik je?“

„Skoro dvě.“

„To je úžasné. Klid a mír, a ty nespíš.“

„Mám blbé tušení, že někdo přijede na kontrolu.“

„No, jak chceš. Spánek je zdravý, kázeňské tresty jsou nezdravé.“

Každý, koho našli spát na noční, tohle chápal. Rozloučil jsem se s místem, kterému jsme láskyplně říkali ložnice. Za chvíli zastavil u kraje vozovky s výhledem na podchod. Podchod vedl z města a byl vykopaný pod najezdem k nádraží na jedné straně a serpentínami vedoucími k sídlišti.

Ze zadu nás kryly keře. Narovnal jsem sedadlo, abych viděl před sebe, a pomalu se mi zavíraly oči.

„Slyšel jsi o té vlupce na garážích pod stadionem?“

„Jo, četl jsem svodku.“

„Kdo myslíš, že to udělal?“

„To je jasné. Neznámý pachatel, a tak to zůstane,“ odtušil jsem a oba jsme se zasmáli.

„Víš, kdo to má přidělené?“

„Jo. Proto říkám, že to bude neznámý pachatel, i kdyby se někdo sám přihlásil. Má to Bednář, tak to je jasné.“

Nprap. Bednář byl padesátiletý vyhublý fízl, který sloužil na stejném místě posledních dvacet let. Jeho heslem bylo přežít. Trestní spisy, které mu přiděloval vedoucí, byly beze stop, bez poznatků, a kdo ho chtěl naštvat, napsal mu do spisu poznatek na pachatele, kterého musel prověřit.

„To jo,“ uznal kolega.

Najednou rozsvítil dálková světla.

„Podívej se, kdo nám vyšel z podchodu.“

Za chvíli světla vypnul.

Vysedli jsme z auta a šli k postavě, která žmoulala oči a snažila se na nás zaostřit. Svítil jsem na něj svítilnou a napadlo mě, že to musí být pěkně hnusný pocit, nechat si svítit do ksichtu a nevědět od koho.

„Dobré ráno, pane Vodičko. Vaše doklady,“ řekl jsem k postavě, kterou jsme oba znali.

Vodička chvíli mlčel a šáhnul do kapsy. Pro jistotu jsem rukou sevřel pažbu pistole a počkal, až vytáhne občanku a podá ji kolegovi.

„Co tady děláte?“

„Jen tak. Nemám kde spát.“

„Jak to, je teplo,“ začal jsem s přiblíblými, nikam nevedoucími policejními dotazy.

„Rád se procházím,“ prozradil Vodička a vypadalo to, že nás skoro rád vidí a rád si popovídá. Ve světle svítilny mu z úst čněly pahýly zubů.

„To je pravda. Je opravdu teplo. Minulý rok bylo touhle dobou 13 stupňů a teď je mnohem tepleji,“ pokračoval jsem.

„To ano.“

„Tak pane Vodičko, máte toho u nás jako máku na poli. Chcete se k něčemu přiznat?“ dodal Kopec v narážce na Bednáře.

„Já jsem nic neudělal.“

„A co máte v batohu?“

„To, co vždycky. Šroubováky, čelovku, klíče, nůž, nějak jídlo a pití,“ odříkával Vodička a začal věci vybalovat. Vytáhl mnohem víc náradí, různé klíče, kombinačky a kleště.

„Já rozebírám věci a prodávám kov. Na nic jiného to nemám. Já jsem si odseděl svoje.“

Každý, kdo seděl, vykládal, že si odseděl svoje. Znělo to spíš jako vtip.

Prohlédli jsme si jeho majetek a Vodička otočil hlavu jinam, aby nám dal najevo, že rozhovor skončil. S námi se už bavit nebude. Zavedli jsme jeho jméno a místo kontroly do systému. Pak jsme ho nechali sbalit vloupací soupravu a pustili ho. Spokojeně odešel. My jsme nasedli do auta a jeli pryč.

„Kretén. Kdoví, co v pondělí padne?“

V pondělí lidi chodí do práce a zjišťují, co jim přes víkend ukradli. Pondělí na našem oddělení neměl nikdo rád.

„Tenhle na procházky nechodí,“ odtušil Kopec a rozjel se k benzínce ve městě.

„Ani neměl průkaz klubu turistů.“

„Tím se prozradil,“ zasmál se Kopec.

Zaparkovali jsme ve tmě vedle čerpací stanice a vystoupili z auta. Kopec si venku zapálil cigaretu a zamyšleně se díval do tmy.

„Kávičku nebo čaj?“ zeptala se starší z obsluhy.

„Prosil bych dvakrát kávu, pan kolega dělá venku něco pro svoje zdraví.“

„Zase tady prošla ta krysa, co se zamkla na záchodě a nechtěla vylézt,“ řekla mladší.

„Vodička?“

„Jo, ten, co nosí ty maskáče.“

„Taky jsme ho potkali. Asi má chodivou.“

„Smradľoch,“ znechuceně zakroutila hlavou mladší.

Dovnitř vešel kolega. Pozdravil a poděkoval za kávu.

Mladší se jmenovala Tereza. Měla hnědé vlasy a hezký, mírně unavený úsměv.

„Chcete chlast?“ zeptala se.

„Ve službě ne,“ zasmál se Kopec.

„Ty jsi vůl. Myslím ožralého řidiče.“

Kývli jsme, že ano.

„Celý příští týden jezdí malou černou Audi na deset na noční do Kovodu a jezdí pokaždé zadem. Chlastá pořád, to je jasné. Už mě sere. Jezdí sem ožralý na cigarety. Dneska tu byl.“

„Tak to dneska končí v šest, a to my už táhneme domů,“ vyděsil se Kopec představou ranní práce.

„Tak mrkneme na pána na noční v úterý.“

Za chvíli nám začalo další rande s osudem na DBA.

„Sbohem.“

Rozloučili jsme se a vyrazili do tmy.

Na výpadovce z města jsme zastavili a otráveně vystoupili z auta. Hodinky ukazovaly čtyři hodiny a patnáct minut ráno.

Feťák si začal sbírat své nářadí a skládal je zpět do batohu. Fízl přestal na věci svítit a odešel. Feťák počkal, až fízlové odjedou, a pak si posvítíl tlumenou čelovkou, hodil si batoh na záda a přešel ulici a vydal se serpentínami do kopce k sídlišti. Vysoké paneláky nebyly tak lákavé, jako příbytky bohatých lidí ve vilkách, ale ani takovou sklepní kóji nepohrdl. Bohaté lidi měl vlastně rád. Sám kromě několika set tisíc exekucí nic neměl. Kromě sypkých, vlhkých a vždy hořkých krystalků nic nepotřeboval. Bohatí lidé pracovali pro něj. Bohatí lidé vytvořili systém na svoji ochranu. Shodou okolností chránil i jeho a jeho skvělé lidské právo.

Serpentinami to bylo k Fridrichovi dvacet minut rychlé, feťácké chůze. Fridrich byl dlouhovlasý vychrtlík, který se na místní drogové scéně držel roky a roky, až to vypadalo, že nad ním drží ruku samotný šéf protidrogové centrály. Jenže ani jedno nebyla pravda. Prostě nikoho nezajímal.

Feťák chvíli stál před vchodem. Vzal telefon a prozvonil číslo označené jménem Fridrich. Ozval se zvuk dveří otevíraných interkomem a vešel do domu. Pěšky vystoupal do druhého patra a lehce Źukl na dveře. V kukátku bliklo světlo, dveře se otevřely, a rychle vešel do bytu.

„Nesledují tě?“ zeptala se dlouhovlasá troska s rukama tenkýma jako sirky. Na sobě měl o dvě čísla větší bílé špinavé triko a modré trenýrky.

„Fridříšku, neboj, díval jsem se.“

„Nevyzouvej se,“ poručil mu Fridrich, „nebo umřeme na smrad.“

„Neboj,“ uklidnil ho feťák a vešel do obývacího pokoje a posadil se na gauč.

Byt byl prázdný. V obývacím pokoji se nacházela jen skříň a gauč a starý konferenční stůl. Okno bylo zakryté závěsem, který skoro nepropouštěl světlo z ulice. Posadil se na gauč a přišel Fridrich s nějakou feťáčkou, kterou využíval jako matraci a pokusného králíka pro drogové experimenty.

„To je Klárka,“ představil ji a feťák jí podal ruku.

„Já jsem Milan, Klárko,“ prozradil své jméno a usmál se. Klára se taky usmála a sedla si poslušně na zem a čekala.

„Máš prachy?“ zeptal se Fridrich Milana.

„Mám,“ podal mu pět set korun. „Uděláš mi sirup? Chci se napít.“

„Udělej mu sirup,“ přikázal Fridrich Kláře.

„Pojď vedle,“ mrkl pak na Milana a oba za sebou zavřeli dveře ložnice.

Klára udělala ve špinavé kuchyni sirup a donesla jej do obýváku. Posadila se na gauč, v ruce držela sklenici a nepřítomně hleděla do zdi.

Za moment se oba vrátili. Milanovi tvář zářila štěstím jako měsíc v úplňku. Posadil se, Klára mu podala sklenici se sirupem a napil se.

„Děkuju. Vynikající.“

Znovu se napil a zhluboka dýchal. Jeho ztuhlé tělo roztálo jak jarní sníh a opřel se do gauče.

„Není zač,“ špitla a Milan začal mluvit a mluvit. V opojení často mluvil a mluvil. Jediné, na co si dával pozor, byl jeho sklep. Vše, co dělal, se mu líbilo a byl spokojený. Lov byl dobrý, peníze jsou. Za chvíli si Klára sedla na zem, protože Milan neskutečně zapáchal. Byt toho viděl a zažil spoustu, ale smrad Milana nedokázalo nic překonat. Za hodinu se rozloučil. Venku bylo světlo a šel zpátky dolů do města. U nádraží si sedl za stůl v Maroku a objednal si čokoládovou tyčinku a pivo. Tyčinku snědl a napil se Marocké pivní břechky, kterou mu natočil Vietnamec, a v žaludku ucítil, jak ho pivo příjemně chladí. Vytáhl nabíječku na telefon, zapojil ji do zásuvky a otevřel messenger. Chvilí přemýšlel, komu napsat ohledně pily, která ležela ve sklepe zabalená do deky, a za chvíli mu to bylo jasné. Ferdinand by ho okradl. Rozhodně se nechtěl nové pily zbavit za dva tisíce. Telefon schoval, několika hlty dopil pivo, vymočil se, zaplatil a odešel pryč z prázdné putyky. Před Marokem seděli ti, kteří neměli peníze na pivo a sbírali vajgly a z nich vybírali zbytky tabáku. Na lavičce seděla opilá ženská a její hrudník vrávorál a vypadalo to, že každou chvílí spadne na zem. Po noze jí stékal proud moči. Něco pořád opakovala. Milan šel pryč. Z Maroka vyšel Vietnamec a křičel na opilou ženskou, že zavolá fyzly, a tak Milan zrychlil krok a za chvíli byl v parku. Sedl si na lavičku a čekal. V sedm otevírali zastavárnu.

Vysedli jsme do šera, které se pomalu rozplývalo do denního světla. Za chvíli bude svítat. Oblékli jsme se do reflexních vest a čekali. V ruce jsem držel dräger a Kopec vytáhl baterku s červeným světlem. Kolem projelo auto s ženskou, která jezdila na ranní směnu do nějakého bufetu, pak chlap s dodávkou s obrázkem kominíka a pak nic.

„Dneska nám pšenka nepokvete,“ usoudil Kopec a zadíval se na prázdnou silnici. Nikde nic. Pusté ráno a my se krčíme u cesty jak spráskání psi.

Podíval jsem se na vypnutý dräger a zapnul ho dlouhým stiskem bočního tlačítka a dlouze jsem do něj foukl. Nula promile, ale aspoň to vypadalo, že jsme něco dělali.

„Asi tak,“ přisvědčil Kopec a ukázal do příkopu, kde ležely dva náustky do drägeru.

„Tady někdo makal.“

„Já jsem to nebyl.“

Podíval jsem se na hodinky. Vteřiny se nekonečně vlekly. Ráno je každá vteřina dobrá.

Každou noční jsem nad ránem stál u cesty a těšil se do postele.

Před koncem půlhodiny jsme sundali reflexní vesty, dräger vrátili do kufru a sedli do auta. Stoupající slunce osvítilo silnici a pomalu se začalo rozednívat.

Ze zatáčky vyjel černý Passat. Zastavil vedle nás a řidič stáhl okno.

„Zdar,“ pozdravil npor. Záruba. Vedoucí našeho obvodního oddělení, „co tady děláte?“

„Prodáváme zmrzlinu.“

Záruba se zasmál. Přijel pozdě, protože DBA nám právě skončilo. Jedna z jeho dobrých vlastností byla, že měl smysl pro humor.

„A ty?“ zeptal se jej Kopec.

„Jedu úplnou náhodou kolem.“

Podal jsem mu list hlídky. Vzal si ho a napsal na něj: kontrola v 04:30 v pořádku.

„Jak to šlo?“ zeptal se. O úchylovi věděl. Řekl jsem mu o kontrole Vodičky.

Pokrčil rameny a odjel.

„No ještě, že jsme vylezli. Poslední dobou jezdí na kontroly nějak často. Jeď pryč.“

Projeli jsme kolem nádraží, kde se shlukovali cestující mířící ospalým městem do továren, kanceláří a bůhví kam. Na lavičce u Maroka se kymácela úplně opilá ženská. Nakonec spadla na zem a zase se zvedla. Podívali jsme se znechuceně na sebe.

„Jeď pryč. Téhle pomáhat a chránit nebudeme,“ zašklebil jsem se. Odjeli jsme z nádraží a pomalu se plížili k oddělení.

Na parkovišti před oddělením stál černý Passat. Těsně před půl šestou jsme vjeli do dvora a zaparkovali před vchodem do oddělení. Na dvoře stál dozorčí. Kouřil startku a díval se na hodinky, jestli nejsme na baráku brzo. Kývl na nás, vystoupili jsme z auta a mlčky

vynesli věci dovnitř. Sedli jsme do křesel k počítačům a čekali na denní službu.

Do místnosti se vrátil dozorčí, řekl nám, že denní je na šatně, a oba jsme šli ke zbrojnímu skladu. Za chvíli přišli čerství kolegové. Mlčky jsme vrátili pistole, pokutové bloky a po sprše jsme ze šatny utekli k autům.

Vyjel jsem směrem k sídlišti a za chvíli stál u výtahu a čekal, až přijede a vyveze mě do sedmého patra našeho paneláku. Venku byl krásný teplý den. Těsně před půl sedmou ráno jsem si vyčistil zuby, převlékl se a lehl do postele. Vedle v postýlce spal syn, který se budil kolem sedmé. Manželka byla v práci a starší dcera spala v dětském pokoji. Kývla na mě, že chce dál spát, a rychle schovala mobilní telefon pod peřinu.

V postýlce spal syn. Spokojeně si cucal palec.

Zavřel jsem oči a usnul.

V sobotu ráno byla zastavárna otevřená jen od sedmi do jedenácti. Milan seděl v parku a čekal, až uvidí velké bílé BMW zaparkovat před prosklenými dveřmi zastavárny. V sedm hodin z něj vysedl malý starší chlápek. Na ruce měl velké zlaté hodinky a břicho mu vytékalo zpod bílého trika. BMW zamknul dálkovým ovladačem a zablikalo. Odkódoval bezpečnostní systém, odemkl dveře zastavárny a zmizel vevnitř.

Prodejna byla prostorná. Složená ze tří místností, které byly plné zastavených a vykoupených věcí. Všude bezpečnostní kamery a čidla na pohyb, které prodavače upozornily na přicházející zákazníky. Milan rychle přešel prázdnou sobotní ulici a vešel do prodejny. Dveře zazvonily a ze zadní místnosti přišel majitel.

„Dobrý den,“ pozdravil Milan a uvědomil si, jak šíleně musí vypadat. Proti němu stál čistý, hladce oholený muž s ulízanými vlasy a majestátním břichem.

„Nazdar,“ odsekl beze stopy nadšení z jeho přítomnosti a bylo mu jasné, že Milan mu nepřišel popřát dobrý den. Neměl tyhle lidi rád, ale přinášeli mu peníze. Za roky strávené v kšeftu s čímkoliv znal všechny zloděje, fízly, kurvy, dealery. A všechny považoval za stejnou chamrad'. Život je takový. Milan možná smrdí, ale prachy nesmrdí.

„Sháníš něco, Milane? Mám tady super sprchu. Určitě by se ti hodila.“

Milan zakroutil hlavou, že ne.

„Na tebe není třeba čidlo, na tebe stačí obyčejný neprošňupaný nos.“

„Tak v poslední době je neprošňupaných nosů u nás málo, kdo nešňupe, jako by nebyl.“

Milan zastavárníka rozesmál.

„Dám si sprchu v centru, až bude čas,“ omlouval Milan sám sebe a myslel tím centrum pro narkomany, kde jim měnili jehly. Taky jim docela marně radili, jak přestat s fetem.

Majitel zastavárny vypnul kamery a zeptal se, co pro něj má. Milan mu nadiktoval typ pily a popsal ji v superlativech. Ostatně taková byla.

Milan si řekl o šest tisíc. Pod šedými vlasy se mu chvíli namáhal mozek.

„Čtyři tisíce pět set. Nebo jdi do El Pasa k Ferdinandovi.“

„Tak pět, ať nežeru.“

„Dobře.“

Domluvili se, že pilu mu večer donese domů, a Milan odešel ze zastavárny. V hlavě se mu zrodil další nápad, jak se dostat k penězům. Myslel na vilu, kde se dostal ke kolu. Stála pěkně bokem ruchu města. Sousédé tady v noci pěkně spí, protože jsou spokojení a neberou drogy. Asi neberou drogy. Rozhodně neberou to, co on. A rozhodně ne tolik. Tipoval je na kokain.

V messengeru našel jméno Rob a napsal mu zprávu, ale neměl data, a tak se neodeslala. Vrátil se k Maroku, připojil se na wifi a zpráva: „Kde jsi?“ se odeslala. Za moment věděl, že Rob sedí v druhé putyce, která byla schovaná mezi čínžáky. Jmenovala se U Nováků a kromě

smažek tam občas zavítali i docela normální lidi. Na rozdíl od Maroka obsluha mluvila česky bez vietnamského přízvuku. Milan tam za chvíli přišel. Vešel otevřenými dveřmi do tmavé předsíně. Jeho oči si za chvíli zvykly na přítmi. Na sedačce za stolem seděl třicetiletý chlap. Měl ostře řezanou tvář, velké oči a zlý pohled. Byl vyhublý a na hlavě mel novou kradenou kšiltovku.

„Ahoj Roberte,“ pozdravil Milan a hned věděl, že Robert je na tom stejně jako on.

„Ahoj, nebudeš tomu věřit, ten slizák, ten kripl, ten hajzl! Pořád píše mojí holce, do prdele. Já ho zabiju! Chápeš? Já ho zabiju. Tohle psát mojí Janě!“

Robert ze sebe prskal slova jak jedovaté sliny a vypouštěl všechnu nenávist, kterou cítil k bývalému příteli své profetované holky.

„Dívej, co jí píše!“ ukazoval mu messenger s desítkami zpráv a pokračoval, „já jsem se neudržel a vzal jsem jí telefon. Ona se teď se mnou nebaví. Je nasraná na něj a na mě. On nám kurví vztah.“

Nějaký X MAN psal na messenger jeho přítelkyně, že ji miluje, že ji zabije, a tak pořád dokola.

Milanovi to bylo jedno. Počkal, až se vykecá. Až ze sebe vyblíje vztek a nenávist a přejdou k věci. Roberta potřeboval na noc. Potřeboval jen jeho sílu. Žárlení si mohl nechat doma pro Janu.

„A kde je Jana?“

„Na hajzlu.“

Z dámského WC přišla hubená bruneta a držela si nos. Opálená bruneta byla kdysi hezká holka. Život z ní udělal zanedbanou polotrosku závislou na pervitinu.